

Головна

Редакційна колегія

Архів номерів

Вимоги до статей

Контакти

№ 2 (26), 2014 Педагогічні науки

Електронне наукове фахове видання
«Науковий вісник Донбасу»
№ 2 (26), 2014
підписане до друку рішенням Вченої ради
Державного закладу «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка»
(протокол № 7 від 28 лютого 2014 року)

Зміст

ЛНУ
ІМЕНІ

ІМЕНІ

Чорна Л. В. Інноваційні технології в туризмі як навчальна дисципліна та складова розвитку професійної компетентності майбутніх фахівців з туризму

Щука Г. П. Удосконалення процесу підготовки та проведення випускного кваліфікаційного дослідження на спеціальності «Туризмознавство (за видами)»

ТЕОРІЯ І МЕТОДИКА НАВЧАННЯ І ВИХОВАННЯ

Гладка Л. І. Системний підхід до оцінки якості знань у формі комп'ютерного тестування

Дмор С. Обґрунтування методики навчання молодших школярів футболу з використанням інформаційних технологій

Калашник Н. Г. Методологічні засади густосології – науки про естетичний смак

Нежива Л. Л. Методична модель вивчення літературних напрямів крізь призму синергетики та педагогічних стратегій евристики

Пономаренко Т. О. Теоретико-методологічні засади формування управлінської культури керівників дошкільної освіти

Рожко М. М. Формування та розвиток особистості дитини засобами танцювального мистецтва

ПЕДАГОГІКА ЗА КОРДОНОМ: ІННОВАЦІЇ ТА ДОСВІД

Архипова О. В., Тишукова Н. А. Пути совершенствования системы образования в сфере туризма в условиях глобального мира

Костикова Н. А., Костиков А. Н., Зачиняев Я. В., Зачиняева А. В. Экологическое образование в российской высшей школе: современное состояние и направления

М. М. Рожко, ДЗ „Луганський національний університет імені Тараса Шевченка”

ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТОК ОСОБИСТОСТІ ДИТИНИ ЗАСОБАМИ ТАНЦЮВАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

Посідаючи особливе місце в соціальному житті суспільства, як на ранніх етапах розвитку людства, так і в наш час, танцювальне мистецтво є одним зі своєрідних засобів соціалізації людини в суспільстві, у першу чергу молодого покоління – дітей, підлітків і молоді, а також виконує й ряд інших функцій, властивих культурі в цілому. Як вид мистецтва танець відбиває духовний стан суспільства зі ступенем вірогідності, що дозволяє розглядати його як „відзеркалення” суспільної свідомості, ментальності, настрою, потреб людини. У ньому синтетично відображаються й інші форми суспільної свідомості – наука, міф, релігія, політика, право й ін. [1, с. 132].

Аналіз психолого-педагогічної, культурологічної та мистецтвознавчої літератури показує, що в хореографічній педагогіці дослідники приділяють увагу лише окремим аспектам розвитку особистості засобами танцювального мистецтва: особливостям виховного потенціалу хореографії взагалі та культурологічного значення танцю зокрема (А. С. Тараканова, А. В. Фомін, Ю. В. Хижняк); використанню традицій народної хореографії (К. В. Василенко, В. М. Верховинець, А. І. Гуменюк, А. І. Шевчук та ін.).

Є також ряд науково-педагогічних досліджень, в яких танцювальне мистецтво розглядається як один із допоміжних засобів фізичного, розумового, морального виховання особистості (В. М. Грінер, М. С. Кольцова, Ф. А. Рац, А. В. Фомін та ін.).

Усе це, певним чином, підтверджує багатofункціональний вплив танцювального мистецтва на всебічний розвиток особистості дитини.

Мета статті – проаналізувати роль танцювального мистецтва у формуванні та розвитку особистості дитини.

Наразі, перш за все, слід звернути увагу на те, що специфічність танцювального мистецтва полягає в єдності художньо-творчих, психофізичних, комунікативних і кінетичних проявів дитини, що визначає багатоскладність його дослідження. Являючись однією зі спеціалізованих сфер культури, танець функціонально відбиває завдання інтелектуально-почуттєвого відображення буття дитини (втілення задуму музичного твору), з однієї сторони; з іншої, мистецтво танцю засноване на музично-організованих, умовних, образно-виразних рухах людського тіла, тобто втілення задуму відбувається в русі тіла як своєрідного інструмента [2, с. 77].

Отже, танцювальне мистецтво не лише сприяє розвитку емоційної чуттєвості в особистості дитини краси реального світу, але й сприяє зміцненню її здоров'я, формує поставу, розвиває увагу, пам'ять, впливає на загальний фізичний стан, а також позитивно впливає на духовне

удосконалення. До того ж естетична природа хореографічних творів визначає виконання танцю як індивідуальний творчий процес. Ця духовна діяльність триває й після виконання танцю. Образи продовжують діяти, впливають на досвід дитячої особистості. Тут бере початок розвиток задатків, смаку, почуття, художньої інтуїції. Сила впливу танцю не зникає з припиненням безпосереднього контакту з хореографічним твором, навпаки, тільки починається, ідучи вглиб морального існування дитини, де поволі, непомітно, інтимно продовжує почату роботу, впливаючи на мотиви, стимули, ціннісні установки й у результаті – на поведінку дитячої особистості у цілому. Чим вище культура почуттів у її сходженні до духовних (не утилітарних) цінностей, тим вище моральний критерій особистості дитини, яким вона керується в найнесподіваніших життєвих ситуаціях [3, с. 63].

Таким чином, танцювальне мистецтво – це сфера процесуального утворення образів і почуттєвого усвідомлення, естетичних просторово-часових характеристик тілесно-рухової активності. Відповідно, тілесно-рухова культура особистості дитини може бути зрозуміла як когнітивно-оцінювальна, емоційно-чуттєва й мотиваційно-вольова складова ідеї (образу) „Я” індивіда, що продукується його тілесністю.

Наразі, сутність складових тілесно-рухової культури особистості дитини розподіляється в такий спосіб:

- когнітивно-оцінювальна складова тілесно-рухової культури особистості – образ, самооцінка індивідом своєї тілесності, її суб’єктивної й соціальної значимості;

- емоційно-чуттєва складова тілесно-рухової культури особистості – переживання (афекти, емоції, почуття, зміст), що продукуються в індивіда його тілесністю;

- мотиваційно-вольова складова тілесно-рухової культури особистості – прагнення індивіда діяти в напрямку задоволення потреби в персоналізації за допомогою своєї тілесності, часом усупереч внутрішнім і зовнішнім перешкодам [4, с. 121].

Розглядаючи складові тілесно-рухової культури ми погоджуємося, що метою хореографічного виховання є сприяння всебічному гармонійному розвитку особистості дитини. Засоби досягнення цієї мети суттєво різні для кожного вікового періоду.

Також слід зазначити, що танець, як вид мистецтва, спрямований не на маси, а звернений до особистості, до суб’єкта, що багато в чому визначає силу його емоційного впливу на особистість, зокрема дитячу. Пластична виразність рухів у танці, з одного боку, відбиває якість емоційного проживання, значенневого наповнення рухів, а з іншого, – це здатність дитини передати іншій дитині свої індивідуально пережиті почуття.

Провідним завданням хореографа в роботі з дітьми є розвиток цілісного сприйняття й переживання дітьми розгорнутого змісту музичного, чуттєвого й тілесного образу. При цьому в дитини спонтанно включаються механізми емоційно-тілесного самовираження. На початковому етапі

навчання танцю дітей з гіперактивною поведінкою бувають яскраво виражені негативні емоції, джерелом яких є тіло: неможливість точної координації, недорозвинення тонкої моторики. Рухи гіперактивних дітей досить часто стають приводом для негативних оцінок навіть з боку близьких людей і, відповідно, викликають у дитини негативні емоції. Стан тіла, організму, особливості зовнішності, фігури також впливають на світовідчуття дитини. Тому одним із завдань хореографа в роботі з дитячим колективом є зміцнення відчуття безпеки й забезпечення тілесного комфорту, підтримки оптимальної тілесної свідомості на заняттях з танцювально-ритмічної гімнастики, хореографії [5, с. 59].

Як відомо, за допомогою виразних рухів дитина створює образ (ігровий образ) конкретного персонажа. Ігровий образ відповідає природі образного мислення дитини й тому виявляється оптимальним як з погляду цікавого для особистості змісту діяльності, так і з виховної сторони (вчинку персонажа). Довільне й осмислене рухово-пластичне втілення ігрового образу поступово розвиває в дитини здатність до керування власними емоціями й потім здатність до регулювання власної поведінки в цілому.

Таким чином, в організації танцювальної педагогічної діяльності необхідно враховувати процеси й способи уяви, які найчастіше зустрічаються: аглютинація (злиття окремих елементів в один образ), акцентування (виділення або підкреслення якоїсь деталі в створеному образі), гіперболізація (збільшення або зменшення предмета або його частин), схематизація (згладжування відмінностей між предметами), типізація (виділення найбільш істотного) [5, с. 70].

Дитяча особистість у своїй уяві створює образ того, до чого вона відчуває живий інтерес, що для неї має велике значення. Відбір дитиною окремих рис образів, раніше сприйнятих, і об'єднання їх у новий образ відбувається відповідно до тих завдань, які перед нею поставлені. А відтак, багатство високомистецького репертуару і його доступність для освоєння дитиною з урахуванням особистісних переваг створює основу формування художнього смаку, розкриває творчий потенціал. При цьому, з одного боку, педагог отримує інформацію про внутрішній світ дитини, а з іншого, – проектує варіації й трансформації образів, що позитивно впливають на емоційно-духовну сферу дитячої особистості.

У середній школі підлітки, опановуючи мовою хореографічного мистецтва, здатні самостійно осягати хореографічні твори, що створює передумови для власної художньої діяльності. У підлітковому і юнацькому віці фізичні дані й експресивні тілесно-рухові особливості набувають першорядного значення. Акцентуються позитивні емоційні стани. Підлітки, як правило, ще не в змозі зрозуміти тілесно-рухову пластичність дорослих і адекватно її оцінити. Однак, ознаки граціозного виконання, яскраво вираженої емоційної танцювальної дії вони можуть виділити. У міру накопичення життєвого досвіду вони починають більш багатогранно сприймати й оцінювати себе та інших. Наявність естетичного ідеалу як

заходу втілення краси в мистецтві й житті створює основи творчості в будь-якій вибраній сфері діяльності [6, с. 97].

Отже, йдучи до середніх спеціальних та вищих навчальних закладів, молоді люди приходять до повноцінної соціально-культурної самоідентифікації, усвідомлюючи свою приналежність до певного культурного шару з його особливими художньо-естетичними уявленнями й смаками, на основі яких складаються певні пріоритети й у власній художній творчості – незалежно від його професійної або аматорської спрямованості.

Таким чином, хореографічне мистецтво виступає соціокультурним чинником творчої діяльності і розвитку особистості дитини. А процес засвоєння хореографічної культури вимагає гармонійного поєднання у діяльності педагога специфіки образної мови танцювального образу, інтерпретації змісту та імпровізації форми на підставі принципів навчання і виховання: наочності як основи удосконалення хореографічних рухів; системності викладання з використанням різноманітних форм роботи з дітьми; доступності як вирішення проблеми „бар’єру” психофізичних навантажень; послідовності як основи поступального засвоєння хореографічної культури і усвідомлення синтетичної основи хореографічного мистецтва.

Подальші розробки запропонованої теми дослідження можуть бути пов’язані з вивченням сутності хореографічної діяльності, яка полягає у танцювально-руховій активності особистості, в ході якої діти набувають і вдосконалюють не лише спеціальні хореографічні здібності, а й формують уміння відтворювати, інтерпретувати, створювати різноманітні за видами та жанрами танцювальні твори, в процесі чого у особистості виховуються естетичні смаки, художнє мислення, естетичне ставлення до мистецтва, формується естетична культура, естетичне сприйняття світу, накопичуються художньо-естетичні знання, розвиваються естетичні почуття, судження, уміння, виражаються внутрішні переживання дитини, тобто розкривається її індивідуальність.

M. N. Rozhko, SE «Luhansk national university of Taras Shevchenko»

FORMATION AND DEVELOPMENT OF CHILD PERSONALITY BY MEANS OF THE ART OF DANCING

The art of dancing, occupying a special place in social life at the early stages of human development as well as at present, is considered to be one of the peculiar means of human socialization in society, especially, it concerns young generation (children, teenagers and young people) and performs a number of different functions characteristic for culture as a whole. Dancing as a type of art reflects the spiritual state of society and can be examined as the reflection of public consciousness, mentality, mood, human needs. It also represents other forms of public consciousness, such as science, myth, religion, politics, law, etc. [1, p. 132].

The analysis of psycho-pedagogical, culturological and art literature shows that in choreographic pedagogics researchers take into consideration only some aspects of personality development by means of the art of dancing. A. V. Fomin, U. V. Hizhnyak, A. S. Tarakanova devote their attention to the peculiarities of choreography's educational potential in general and to the culturological significance of dancing in particular. A. A. Gumenuk, A. A. Shevchuk, K. V. Vasilenko, V. M. Verkhovynetz et al. examine the usage of folk choreography's traditions.

There is a number of scientific investigations in which the art of dancing is considered as one of the supplementary means of physical, mental, moral education of personality (A. V. Fomin, V. M. Griner, M. S. Koltsova, F. A. Ratz et al.).

So, we can say that the multifunctionality of the art of dancing definitely affects child personality's all-round development.

The goal of the article is to analyze the role of the art of dancing in the formation and development of child personality.

First of all, it should be mentioned that the characteristic feature of the art of dancing is the unity of artistically creative, psychophysical, communicative and kinetic displays of child which determines its research complexity. Dancing, being one of the specialized cultural spheres, on the one hand, represents the functional assignment of intellectual and sensory reflection of a child (the implementation of a musical work's idea). On the other hand, the art of dancing is based on musically organized, conventional, figuratively expressive movements of the human body, i.e. the implementation of idea occurs in the body movements as a kind of tool [2, p. 77].

Thus, the art of dancing not only assists to develop the emotional sensuality in child personality, but also improves health, forms a posture, develops attention and memory, has an effect on the whole physical condition as well as positively impacts on the spiritual improvement. Besides, the aesthetic nature of choreographic works determines the performance of dance as an individual creative process. This spiritual activity continues after dancing. Images operate affecting the experience of child personality. Here is the beginning of the development of instincts, taste, feelings, artistic intuition. The impact of dancing does not disappear with the cessation of direct contact with a choreographic work. It just begins, going deep into the moral existence of a child, where slowly, quietly, intimately continues to influence the motives, incentives, values, and as a result – the conduct of child personality in general. The higher culture of feelings in comparison with spiritual (non-utilitarian) values, the higher child personality's moral criterion is [3, p. 63].

Thus, the art of dancing is a sphere of the procedural formation of images and sensory awareness, aesthetic spatially-temporal characteristics of the body movement activity. Accordingly, the body movement culture of child personality may be understood as a cognitively estimated, emotionally sensual and motivationally volitional constituent of the individual's idea (image) produced by his body.

The essence of constituents of child personality's body movement culture comprises:

- a cognitively estimated constituent of personality's body movement culture
- an image, individual's self-appraisal of his body, its subjective and social meaningfulness;
- a emotionally sensual constituent of personality's body movement culture
- feelings, affects, emotions, contents which are created by an individual's body;
- a motivationally volitional constituent of personality's body movement culture – the desire of an individual to act in order to meet the needs of personalization with the help of his body, sometimes despite internal and external obstacles [4, p. 121].

Having considered the constituents of body movement culture, we agree that the purpose of choreographic education is an all-round development of child personality. The ways of achieving this goal are significantly different for each age period.

It should also be mentioned that dancing as a kind of art is aimed not at the masses, but at the individual. It is addressed to the subject which determines the strength of its emotional impact on child personality. Plastic expressive movements in dancing, on the one hand, reflect the quality of emotional state and meaningful contents of movements, on the other hand, it is the ability of one child to give another child his individual feelings.

The main task of a choreographer working with children is to develop their holistic perception of a musical, sensual and body image. At the primary stage of dance training with hyperactive children, there are negative emotions as a result of the impossibility of precise coordination, underdevelopment of motor activity. Movements of hyperactive children often become the reason for negative estimation by their nearest and dearest and, therefore, cause negative emotions. The specifics of body, organism, appearance and figure can also affect children's world perception. Consequently, one of a choreographer's tasks is to enhance the sense of security, ensure bodily comfort, support optimum physical awareness at dance and rhythmic gymnastics classes [5, p. 59].

As we know, children create an image (a playing image) of a particular character with the help of their expressive movements. The playing image corresponds to the nature of child's creative thinking. The arbitrary and intelligent movement embodiment of the playing image gradually develops a child's capacity of governing his emotions and then the ability to control his behaviour in general.

So, in the organization of dancing teaching activities it is necessary to take into account such processes and methods of imagination as agglutination (a fusion of separate elements into one image), accenting (a selection or emphasis of some detail in the created image), exaggeration (enlarging or diminishing of an object or its parts), schematization (smoothing of the difference between objects), typification (highlighting of the most significant things) [5, p. 70].

A child creates an image of what is interesting and important to him in his mind. A child's selection of a certain features of previously perceived images and their combination in a new image occur according to the given tasks. Hence, a

wealth of repertoire and its availability for children create the basis for the formation of artistic taste, reveals creativity.

At secondary school, teenagers acquire the language of choreography. So, they are able to comprehend different choreographic works creating pre-conditions for their own artistic activities. In adolescence and early adulthood, the peculiarities of physical state and expressive body movements are of great importance. The positive emotional states are emphasized. Teenagers, as a rule, cannot understand and adequately estimate the plasticity of grown-ups' body movements. However, they can sort out the features of graceful performance and brightly expressed emotional dancing actions. With the experience, they begin perceiving and evaluating themselves and others. The existence of an aesthetic ideal as a means of embodiment of beauty in art and life generates the basis for creativity in any chosen field of activity [6, p. 97].

Young people, going to secondary specialized establishments and higher educational establishments, come to a complete socio-cultural self-identification. They belong to a particular cultural layer with its artistically aesthetic specifics, on the basis of which some priorities in artistic creativity are made up regardless of its professional or amateur orientation.

The art of dancing is a socio-cultural factor of creativity and development of child personality. The process of choreographic culture's mastering requires a harmonious combination of the language of dancing, content interpretation and form's improvisation based on the principles of training and education: demonstration as a means of improving choreographic movements; systematic instruction with the usage of various forms of work with children; availability as a solution to the problem of "barrier" relating to psychophysical activities; consistency as the basis of step-by-step mastering of choreographic culture and realization of the synthetic basis of choreography.

The further research can be concerned with the study of the nature of choreographic activity involving child personality's dancing movements. Children acquire and improve not only special choreographic skills, but also form the ability to reproduce, interpret, create diverse choreographic works.

Література

1. Марченко С. Е. Роль педагога-хореографа в эстетическом воспитании подростков / С. Е. Марченко // Омский научный вестник : научный журнал. – Омск : Изд-во ОмГТУ, 2010. – № 5 (91). – С. 132 – 134.

2. Юсов Б. П. Взаимосвязь культурогенных факторов в формировании художественного мышления учителя образовательной области «Искусство» [Текст] / Б. П. Юсов. – М. : Компания Спутник +, 2004. – 252с.

3. Уколова Л. И. Формирование духовной культуры молодого поколения [Текст] / Л. И. Уколова // Искусство и образование. – 2008. – № 2. – С. 62 – 67.

4. **Паршук С. М., Драган А. О.** Роль хореографії в гармоничному розвитку младших школьників / С. М. Паршук, А. О. Драган // Успехи современного естествознания. – 2011. – № 8 – С. 185 – 186.

5. **Малюков А. Н.** Психология переживания и художественное развитие личности / А. Н. Малюков. – Дубна : Феникс, 1999. – 256 с.

6. **Суртаев В. Я.** Ценностные ориентации молодежи в социокультурном пространстве [Текст] / В. Я. Суртаев. СПб. : АТН, 2010. – 352 с.

Рожко М. М.

Формування та розвиток особистості дитини засобами танцювального мистецтва

Стаття присвячена аналізу ролі танцювального мистецтва у формуванні та розвитку особистості дитини. Автор приходить до висновку про те, що хореографічне мистецтво виступає соціокультурним чинником творчої діяльності і розвитку особистості дитини. Установлено, що танець не лише сприяє розвитку емоційного сприйняття дитиною краси реального світу, але й сприяє зміцненню її здоров'я, формує поставу, розвиває увагу, пам'ять, впливає на загальний фізичний стан, а також позитивно впливає на духовне удосконалення. Дитяча особистість у своїй уяві створює образ того, до чого вона відчуває живий інтерес, що для неї має велике значення. Відбір дитиною окремих рис образів, раніше сприйнятих, і об'єднання їх у новий образ відбувається відповідно до тих завдань, які перед нею поставлені. Різноманітність високомистецького репертуару і його доступність для освоєння дитиною з урахуванням особистісних переваг створює основу формування художнього смаку, розкриває творчий потенціал. При цьому, з одного боку, педагог отримує інформацію про внутрішній світ дитини, а з іншого, – проектує варіації й трансформації образів, що позитивно впливають на емоційно-духовну сферу дитячої особистості. У середній школі підлітки, опановуючи мову хореографічного мистецтва, здатні самостійно осягати хореографічні твори, що створює передумови для власної художньої діяльності. У підлітковому і юнацькому віці фізичні дані й експресивні тілесно-рухові особливості набувають першорядного значення. Акцентуються позитивні емоційні стани. Підлітки, як правило, ще не в змозі зрозуміти тілесно-рухову пластичність дорослих і адекватно її оцінити. Однак, ознаки граціозного виконання, яскраво вираженої емоційної танцювальної дії вони можуть виділити. У міру накопичення життєвого досвіду вони починають більш багатогранно сприймати й оцінювати себе та інших. Наявність естетичного ідеалу як заходу втілення краси в мистецтві й житті створює основи творчості в будь-якій вибраній сфері діяльності. Йдучи до середніх спеціальних та вищих навчальних закладів, молоді люди приходять до повноцінної соціально-культурної самоідентифікації. Вони усвідомлюють свою приналежність до певного культурного шару з його особливими художньо-естетичними уявленнями й смаками. Залежно від цього у молоді складаються певні пріоритети й у власній художній творчості

– незалежно від професійної або аматорської спрямованості. Таким чином, хореографічне мистецтво виступає соціокультурним чинником творчої діяльності і розвитку особистості дитини. Процес засвоєння хореографічної культури вимагає гармонійного поєднання у діяльності педагога специфіки образної мови танцювального образу та інтерпретації змісту твору. До них входять: імпровізація форми на підставі принципів навчання і виховання; наочність як основа удосконалення хореографічних рухів; системність викладання з використанням різноманітних форм роботи з дітьми. Важливими також є доступність як вирішення проблеми „бар’єру” психофізичних навантажень, послідовність як основа поступального засвоєння хореографічної культури і усвідомлення синтетичної основи хореографічного мистецтва особистістю.

Ключові слова: танцювальне мистецтво, розвиток особистості дитини, творча діяльність.

Рожко М. Н.

Формирование и развитие личности ребёнка средствами танцевального искусства

Статья посвящена анализу роли танцевального искусства в формировании и развитии личности ребёнка. Автор приходит к выводу о том, что хореографическое искусство выступает в качестве социокультурного фактора творческой деятельности и развития личности ребёнка. Установлено, что танец не только содействует развитию эмоционального восприятия ребёнком красоты реального мира, но и способствует укреплению его здоровья, формирует осанку, развивает внимание, память, влияет на общее физическое положение, а также положительно влияет на духовное усовершенствование. Детская личность в своём воображении создаёт образ того, к чему она чувствует живой интерес, что для неё имеет большое значение. Отбор ребёнком отдельных черт образов, ранее воспринятых, и объединение их в новый образ происходит в соответствии с теми заданиями, которые перед ним поставлены. Разнообразие высокохудожественного репертуара и его доступность для освоения ребёнком с учётом личностных преимуществ создаёт основу формирования художественного вкуса, раскрывает творческий потенциал. При этом, с одной стороны, педагог получает информацию о внутреннем мире ребёнка, а с другой, – проектирует вариации и трансформации образов, которые положительно влияют на эмоционально-духовную сферу личности ребёнка. В средней школе подростки, овладевая языком хореографического искусства, способны самостоятельно постигать хореографические произведения, что создаёт предпосылки для собственной художественной деятельности. В подростковом и юношеском возрасте физические данные и экспрессивные телесно-двигательные особенности приобретают первостепенное значение. Акцентируются позитивные эмоциональные состояния. Подростки, как правило, ещё не в состоянии понять телесно-двигательную пластичность взрослых и адекватно её оценить. Однако,

признаки грациозного исполнения, ярко выраженного эмоционального танцевального действия они могут выделить. По мере накопления жизненного опыта они начинают более многогранно воспринимать и оценивать себя и других. Наличие эстетического идеала как средства воплощения красоты в искусстве и жизни создаёт основы творчества в любой выбранной сфере деятельности. Идя в средние специальные и высшие учебные заведения, молодые люди приходят к полноценной социально-культурной самоидентификации. Они осознают свою принадлежность к определённому культурному слою с его особенными художественно-эстетическими представлениями и вкусами. В зависимости от этого у молодёжи складываются определённые приоритеты и в собственном художественном творчестве – независимо от профессиональной или любительской направленности. Таким образом, хореографическое искусство выступает в качестве социокультурного фактора творческой деятельности и развития личности ребёнка. Процесс усвоения хореографической культуры требует гармоничного сочетания в деятельности педагога специфики образного языка в танцевальном образе и интерпретации содержания произведения. К ним относятся: импровизация формы на основе принципов учёбы и воспитания; наглядность как основа усовершенствования хореографических движений; системность преподавания с использованием разнообразных форм работы с детьми. Важными качествами также остаются доступность как решение проблемы „барьера” психофизических нагрузок, последовательность как основа поступательного усвоения хореографической культуры и осознания синтетической основы хореографического искусства личностью.

Ключевые слова: танцевальное искусство, развитие личности ребёнка, творческая деятельность.

Rozhko M. N.

Forming and development of personality of child by facilities of archaistic

The article is sanctified to the analysis of role of archaistic in forming and development of personality of child. An author comes to the conclusion that a choreographic art comes forward as a sociocultural factor of creative activity and development of personality of child. Set, that dance not only assists to development of emotional perception the child of beauty of the real world but also assists strengthening of her health, forms a posture, develops attention, memory, influences on a physical general, and also positively influences on a spiritual improvement. Child's personality in the imagination creates character of that to what she felt living interest, that a large value has for her. Selection by the child of separate lines of characters, earlier perceived, and the association of them in new character takes place in accordance with those tasks which before her are put. The variety of high-artistic repertoire and his availability for mastering a child taking into account personality advantages provide a basis of forming of artistic taste, exposes creative potential. Thus, from one side, a teacher gets information about the internal world of child, and from other, – designs variations and

transformations of characters which positively influence on the emotionally-spiritual sphere of child's personality. At high school teenagers, the owning language of choreographic art, are able independently to understand choreographic works, that creates pre-conditions for own artistic activity. In juvenile and youth age physical data and expressive corporal-motive features acquire a primary value. The positive emotional states are accented. Teenagers, as a rule, are yet unable to understand corporal-motive plasticity of adults and adequate to her to estimate. However, the signs of graceful implementation, brightly expressed emotional dancing action they can distinguish. As far as the accumulation of vital experience they begin more many-sided to perceive and estimate itself et al. Presence of aesthetic ideal as in an art and life creates bases of work the west of embodiment of beauty in any chosen sphere of activity. Going to the middle special and higher educational establishments, young people come to valuable sociocultural self-definition. They realize belonging to the certain cultural layer with his special artistically-aesthetic presentations and tastes. Depending on it young people have certain priorities in own artistic work – regardless of professional or amateur orientation. Thus, a choreographic art comes forward as a sociocultural factor of creative activity and development of personality of child. The process of mastering of choreographic culture requires harmonious combination in activity of teacher of specific of vivid language of dancing character and interpretation of maintenance of work. To them enter: improvisation of form on the basis of principles of studies and education; evidentness as basis of improvement of choreographic motions; the teaching system is with the use of various forms of work with children. Important also there is availability as decision of problem of "barrier" of the psychical-physical loading, sequence as basis of the forward mastering of choreographic culture and realization of synthetic basis of choreographic art by personality.

Keywords: archaistic, development of personality of child, creative activity.